

Stále větší složitost společenských vztahů vyžaduje, aby byly ve větší míře regulovány právními normami. Tato regulace sice přináší tolik potřebný prvek právní jistoty, ale na druhou stranu tyto společenské vztahy i komplikuje. Vztahy se stávají často natolik složitými, že si laik není schopen sám poradit, vyřešit své problémy a je donucen vyhledat odbornou pomoc. Hranice, kdy je nutné vyhledat odborníky, je těžko vymežitelná, zcela individuální a odvislá na mnoha aspektech. Těmi jsou např. vzdělání, inteligence, společenské postavení, rodinné poměry atd. každého z nás. Tato právní pomoc je však pro osobu bez právního vzdělání v mnoha případech nezbytná, neboť orientace v právním řádu je v důsledku množství právních předpisů, jejich nepřehledných novelizací, obecně obsahové a výkladové náročnosti, v mnoha případech nedostatečná. Důsledky z toho plynoucí mohou být často velice závažné.

Jednou ze základních zásad, na které je budována koncepce právního státu, je princip stanovení občanských práv a povinností státem, ale zároveň vytvoření systému záruk uplatnění těchto práv. Součástí tohoto systému záruk je i právo na právní pomoc.

Problematika právní pomoci v ČR je značně rozsáhlá, a proto by nebylo možné se podrobně věnovat všemu do hloubky. Ve svoji práci jsem se věnoval dvěma hlavními otázkám, tedy jednotlivým subjektům právní pomoci a institutům společným všem poskytovatelům právní pomoci a v druhé řadě advokacii, jako nejdůležitějšímu a stěžejnímu prvku tohoto tématu.